

Til lovforslag nr. L 14. Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 24. april 1980*)

Forslag

til

Lov om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser og om ændring af lov om anerkendelse og fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om privatretlige krav

§ 1. Retskraftig dom om faderskab, der er afsagt af en finsk, islandsk, norsk eller svensk domstol, har bindende virkning her i landet. Med dom ligestilles i denne lov forlig indgået for en domstol.

§ 2. Fastsættelse af faderskab i Finland, Island, Norge eller Sverige, der er sket på anden måde end ved dom, har bindende virkning her i landet.

§ 3. En dom efter § 1 eller en fastsættelse efter § 2 har dog ikke bindende virkning her i landet,

- 1) hvis dommen eller fastsættelsen er i strid med en dom, der har bindende virkning her i landet og er afsagt i en sag, som er anlagt, før den anden retssag blev anlagt, eller før fastsættelsen fandt sted,
- 2) hvis dommen eller fastsættelsen er i strid med en fastsættelse, der har bindende virkning her i landet og har fundet sted, før retssagen blev anlagt, eller før den anden fastsættelse fandt sted,
- 3) hvis der her eller i udlandet verserer en sag om faderskabet ved en domstol, hvis afgørelse kan få bindende virkning her i landet, såfremt den verserende sag er anlagt, før den anden retssag blev anlagt, eller før fastsættelsen fandt sted, eller

- 4) hvis anerkendelsen ville være åbenbart uforenelig med grundlæggende danske retsprincipper.

§ 4. Verserer retssag om faderskabet i Finland, Island, Norge eller Sverige, skal en senere i Danmark anlagt sag afvises eller ud-sættes, indtil der er afsagt retskraftig dom i den udenlandske sag.

§ 5. I lov nr. 300 af 8. juni 1977 om anerkendelse og fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om privatretlige krav og om ændring af retsplejeloven affattes § 3, nr. 1, således:

»§ 3. Bindende virkning har retskraftig afgørelse om:

- 1) sagsomkostninger i en borgerlig sag om et krav, der er omfattet af denne lov eller af lov om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser,«.

§ 6. Tidspunktet for lovens ikrafttræden bestemmes af justitsministeren. Loven kan sættes i kraft alene i forhold til et eller nogle af de i § 1 nævnte lande.

Stk. 2. Loven anvendes også på dom, der er afsagt, og fastsættelse af faderskab, der har fundet sted, før lovens ikrafttræden,